

Դանիելի Գիրքը - Հարյուր Հիսունվեցերորդը

Դանիելի վերջին տեսիլքի բացահայտումը. միլլերական դիտանկյունից՝
այսօրվա համար մարգարեական ճշմարտությունների մասին

Jeff Pippenger

2024-03-24

Մենք սկսում ենք Դանիելի վերջին տեսիլքի մեր քննությունը՝ կիրառելով Ալֆայի և Օմեգայի միջոցով ներկայացված այն սկզբունքը, որը ցույց է տալիս, որ Նա միշտ նույնացնում է վախճանը սկզբի հետ: Ուստի Բելտեշասարը, որ Դանիելն է Դանիելի վերջին տեսիլքի հենց առաջին համարում, պիտի ներկայացված լինի նաև նույն այդ տեսիլքի վերջին հատվածում: Մենք ճանաչել ենք, որ Բելտեշասարը ներկայացնում է վերջին օրերի Աստծո ուխտի ժողովրդին, որը հասկանում է «խագոնը»՝ մարգարեական պատմության տեսիլքը, ինչպես ներկայացված է առաջին համարի «բան» բառով: Մարգարեական պատմության այդ տեսիլքը Ղևտական քսանվեցի «յոթ ժամանակներն» են, որոնք հավասարվում են երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվան: Բելտեշասարը նաև հասկանում է առաջին համարի «տեսիլքը», որը քսաներեք հարյուր տարիների «մարեհ» տեսիլքն է, և որը ներկայացնում է Քրիստոսի հանկարծակի հայտնվելը:

Տասներկուերորդ գլխում Դանիելը ներկայացնում է առաջին հրեշտակի շարժումը և նաև երրորդ հրեշտակի շարժումը, որովհետև երկու շարժումներն էլ կատարում են տասը կույսերի առակը: Տասներկուերորդ գլխում կա առնվազն հինգ ճշմարտություն, որոնք Միլլերական շարժման մաս էին կազմում և ներկայացնում են այն ճշմարտությունները, որոնք երրորդ հրեշտակի շարժումը նույնպես պետք է վերապրի և հասկանա: Երկու շարժումներն էլ կատարում են տասը կույսերի առակը, և երկու շարժումների իմաստուն կույսերից պահանջվում է հասկանալ այդ մարգարեական փաստը: Երկու շարժումներն էլ պետք է հասկանան առաջին մարգարեական ճշմարտությունը, որ Միլլերը առաջնորդվեց ճանաչելու, ինչպես ներկայացված է Ղևտական քսանվեցի «յոթ ժամանակներ»-ով: Մյուս երեք զուգահեռ փորձառություններն ու ըմբռնումները գտնվում են գլխի վերջին մի քանի համարներում:

Եվ այն ժամանակից, երբ մշտական զոհը վերացվի, և կանգնեցվի ամայացնող պղծությունը, պիտի լինի հազար երկու հարյուր իննսուն օր: Երանի՛ նրան, որ կհամբերի և կհասնի հազար երեք հարյուր երեսունհինգ օրվան: Բայց դու գնա՛ քո ճանապարհով մինչև վերջը, որովհետև դու կհանգչես և օրերի վախճանին կկանգնես քո վիճակի մեջ: Դանիել 12:11-13.

Հայտնության գրքում նկարագրված Աստծո մնացորդ ժողովուրդը ունի երեք հիմնական մարգարեական բնութագիր: Նրանք պահում են Աստծո պատվիրանները, ունեն Հիսուսի հավատը և պահպանում են Մարգարեության Հոգին:

Եվ նա ասաց ինձ. «Գրի՛ր. Երանի՛ նրանց, որ կոչված են Գառան հարսանեկան ընթրիքին»: Եվ նա ասաց ինձ. «Մրանք Աստծո ճշմարիտ խոսքերն են»: Եվ ես ընկա նրա ոտքերի առաջ՝ նրան երկրպագելու: Եվ նա ասաց ինձ. «Տե՛ս, այդ չանե՛ս. ես քո ծառայակիցն եմ և քո եղբայրներից նրանցից, որ ունեն չիսուսի վկայությունը. Աստծո՛ն երկրպագիր, որովհետև չիսուսի վկայությունը մարգարեության հոգին է»: Հայտնություն 19:9, 10.

Միլլերականները ճիշտ էին հասկացել, որ Դանիելի գրքում «մշտականը» ներկայացնում էր հեթանոսությունը, և որ այն «ժամանակը, երբ մշտականը» «վերացվեց», 508 թվականն էր: Այդ ճշմարտությունը մերժելը նշանակում է մերժել «Չիսուսի վկայության» իշխանությունը, որը «Մարգարեության Հոգին է», որովհետև Մարգարեության Հոգին հստակորեն մատնանշում է, որ Միլլերականները ճիշտ էին «մշտականի» իրենց ըմբռնման մեջ:

«Այնուհետև ես «Ամենօրյայի» վերաբերյալ տեսա, որ «գոհաբերություն» բառը ներմուծվել է մարդկային իմաստությամբ և չի պատկանում տեքստին, և որ Տերը դրա ճիշտ ըմբռնումը տվեց նրանց, ովքեր հռչակեցին դատաստանի ժամի աղաղակը: Երբ միություն կար՝ 1844-ից առաջ, գրեթե բոլորը միացած էին «Ամենօրյայի» ճիշտ ըմբռնման շուրջ, բայց 1844-ից ի վեր, խառնաշփոթության մեջ, ընդունվել են այլ տեսակետներ, և դրանց հետևել են խավարն ու խառնաշփոթությունը»: Review and Herald, November 1, 1850.

Միլլերականները հասկացան, որ հեթանոսության դիմադրությունը պապության՝ 538 թվականին իշխանության բարձրացման դեմ, վերացվել էր 508 թվականին: Միլլերականները ճիշտ էին, սակայն նրանց հասկացողությունը սահմանափակ էր: Աստծո վերջին օրերի ժողովուրդը, որ առաջին համարում ներկայացված է Բաղտասարով, պիտի տեսնի, որ 508 թվականից մինչև 538 թվականը ներկայացնում է մարգարեական մի ժամանակահատված, որը նախապատկերվել էր Քրիստոսի պատմության մեջ եղած երեսուն տարվա պատրաստությամբ, որ նախորդեց Նրա օծմանը մկրտության ժամանակ: Նրանք պիտի տեսնեն, որ այդ մարգարեական ժամանակահատվածը նաև ներկայացնում է 1776 թվականից մինչև 1798 թվականը եղած մարգարեական ժամանակահատվածը, և որ այդ երեք ժամանակահատվածներն էլ ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակը, որը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին և ավարտվում է շուտով գալու Կիրակնօրյա օրենքով:

Տասներկուերորդ գլխում Դանիելը ներկայացնում է միլլերականներին և այն հինգ կարևոր ճշմարտություններն ու փորձառությունները, որոնք պիտի կրկնվեն Բաղտասարի կողմից ներկայացվածների մեջ: Միլլերականների երրորդ ճշմարտությունն ու փորձառությունը ««ամենօրյա»-ի վերաբերյալ ճիշտ հասկացությունն է, ... որը Տերը տվեց ... նրանց, ովքեր հնչեցրին դատաստանի ժամի աղաղակը»: Այդ ճշմարտությունը մերժել նշանակում է մերժել Էլեն Ուայթի գրությունները, որոնք Մարգարեության Հոգին են: Միլլերականների, ինչպես նաև երրորդ հրեշտակի պատգամաբերների, չորրորդ ճշմարտությունն ու փորձառությունը

տասներեք հարյուր երեսունհինգ տարիների մարգարեությունն է, որը սկսվեց այն տարում, երբ «ամենօրյա»-ն վերցվեց, այսինքն՝ 508 թվականին:

Մկսելով 508 թվականից՝ հազար երեք հարյուր երեսունհինգ տարիները ձեզ հասցնում են 1843 թվականը, սակայն ոչ պարզապես 1843 թվականը, որովհետև մարգարեությունն իրականում մատնանշում է 1843 թվականի հենց վերջին օրը, քանզի ասվում է. «Երանի՛ նրան, որ սպասում է և հասնում է հազար երեք հարյուր երեսունհինգ օրերին»: «Հասնում է» թարգմանված եբրայերեն բառը «naga» է, և այն նշանակում է «դիպչել» կամ «ձեռք դնել»: Հետևաբար մարգարեությունը նշանակում է. «Երանի՛ նրան, որ սպասում է և» դիպչում կամ ձեռք է դնում 1843 թվականի վրա:

Միլլերի շարժման պատմության մեջ սպասելու օրհնությունը վերաբերում էր այն իմաստուն կույսերին, որոնք ապրեցին առաջին հիասթափությունը, բայց սպասեցին այն տեսիլքին, որ ուշանում էր: Երբ Միլլերի հետևորդները տասը կույսերի առակի և Ամբակում մարգարեի գրքի երկրորդ գլխի կատարման մեջ սպասում էին «ուշացող տեսիլքին», նրանք օրհնվեցին: Այդ ուշացման ժամանակ նրանք ապա տեսան, որ իրենք իսկ կատարում էին առակը, և որ վերջում տեսիլքը «կխոսի»: Նրանց ուշացման ժամանակը և հիասթափությունը հիմնված էին այն սխալ նույնացման վրա, թե երկու հազար երեք հարյուր տարիները պիտի ավարտվեին 1843 թվականին, մինչդեռ տեսիլքն իրականում 1844 թվականի համար էր: Նրանց հիասթափությունը հիմնված էր այն փորձառության վրա, որ առաջացել էր, երբ 1843 թվականն ավարտվեց՝ առանց Քրիստոսի վերադարձի: Նրանց հիասթափությունը, և այն օրհնությունը, որ հռչակվեց նրանց վրա, ովքեր դրանից հետո ընտրեցին սպասել, ամբողջովին հիմնված էին 1843 թվականի ամենավերջին օրվա վրա, որը «դիպչում է» կամ «հասնում է» 1844-ին:

Առաջին հիասթափության փորձառությունը, որպես տասը կույսերի առակի իրականացում, հասկացվում և կրկնվում է Բաղտասարի կողմից ներկայացվածների մեջ: Հինգերորդ ճշմարտությունն ու փորձառությունը, որ պիտի ճանաչվի Բաղտասարի կողմից ներկայացվածների կողմից, այն է, որ «օրերի վախճանին» Դանիելը «իր բաժնի մեջ պիտի կանգնի»:

«Դանիելը կանգնած է եղել իր վիճակահանված բաժնի մեջ այն ժամանակից ի վեր, երբ կնիքը հանվեց, և ճշմարտության լույսը շողում էր նրա տեսիլքների վրա: Նա կանգնած է իր բաժնի մեջ՝ կրելով այն վկայությունը, որ պետք է հասկացվեր օրերի վախճանին»: Sermons and Talks, h. 1, 225, 226:

Միլլերի հետևորդները ապրեցին այն մաքրման գործընթացը, որ իրականացվեց գիտության աճով, որը բխեց Դանիելի գրքից, երբ այն 1798 թվականին ապակնքվեց: Բաղտասարի կողմից ներկայացվածները պիտի ապրեն այն մաքրման գործընթացը, որ իրականացվում է գիտության աճով, որը բխեց Դանիելի գրքից, երբ այն 1989 թվականին ապակնքվեց: Նրանք նաև պիտի հասկանան, որ Դանիելի գիրքն առանձնահատուկ նպատակ ունի հարյուր քառասունչորս հազարների կնքման գործում:

«Երբ Աստված մարդուն հատուկ գործ է տալիս կատարելու, նա պետք է կանգնի իր բաժնում և տեղում, ինչպես Դանիելը, պատրաստ՝ պատասխանելու Աստծո կոչին,

պատրաստ՝ իրականացնելու Նրա նպատակը»: Manuscript Releases, h. 6, 108.

Որպես նախկին Լաոդիկեցիներ՝ նրանք, որ ներկայացված են Բաղտասարով, կճանաչեն, որ վերջնական արթնությունը կատարվում է Դանիելի և Հայտնության գրքերի միջոցով, որոնք նույն գիրքն են:

«Երբ Դանիելի և Հայտնության գրքերը ավելի լավ ըմբռնվեն, հավատացյալները կունենան ամբողջովին այլ կրոնական փորձառություն... Մի բան, անշուշտ, կհասկացվի Հայտնության ուսումնասիրությունից՝ որ Աստծո և Իր ժողովրդի միջև կապը սերտ և հստակ է»: The Faith I Live By, 345.

Որպես նախկին Լաոդիկեցիներ՝ նրանք պիտի ճանաչած լինեն իրենց լաոդիկյան վիճակը և գիտակցած լինեն, որ հոգևորապես նույնքան մեռած էին, որքան չոր ոսկորների մի հովիտ. և, ի պատասխան իրենց մեռած ու կորուսյալ վիճակի վերաբերյալ ուղղակի վկայության, պիտի գիտակցեն, որ իրենց համար առաջին առաջնահերթությունն է կենդանի լինելը:

«Մեզանում ճշմարիտ աստվածապաշտության վերածնունդը մեր բոլոր կարիքներից ամենամեծն ու ամենահրատապն է: Դրան ձգտելը պետք է լինի մեր առաջին գործը»: Selected Messages, գիրք 1, 121:

Աստվածաշնչի խոստումն այն է, որ ով որոնի, պիտի գտնի, և ապա Սուրբ Հոգին նրան կառաջնորդի հասկանալու, որ հենց Դանիելի և Հայտնության գրքերն են առաջ բերում անհրաժեշտ արթնությունը:

«Երբ մենք՝ որպես ժողովուրդ, հասկանանք, թե այս գիրքն ինչ է նշանակում մեզ համար, մեր մեջ կերևա մեծ վերածնունդ»: Testimonies to Ministers, 113.

Դանիելի վերջին տեսիլքի ավարտը, ինչպես ներկայացված է տասներկրորդ գլխում, նույնականացնում է այն փորձառությունը, որը ձևավորում է Աստծո վերջին օրերի ուխտի ժողովրդին, ինչպես վերջին տեսիլքի առաջին համարում ներկայացված է Բաղտասարը: Այնտեղ Դանիելը, ներկայացված որպես Բաղտասար, հասկանում է թե՛ երկու հազար երեք հարյուր տարիների ներքին տեսիլքը, և թե՛ երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների արտաքին տեսիլքը: Նա հասկանում է «բանը» և «տեսիլքը»: Նա հասկանում է խազոն տեսիլքը և մարեի տեսիլքը: Նա հասկանում է սրբարանի և զորքի կոխկրտումը, և սրբարանի ու զորքի վերականգնումը: Նա հասկանում է թե՛ Ուլայի, և թե՛ Հիդդեկելի գետի տեսիլքները:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

«Աստծո խոսքի շատ ավելի մոտիկ ուսումնասիրության կարիք կա. հատկապես Դանիելը և Հայտնությունը պետք է արժանանան այնպիսի ուշադրության, ինչպիսին երբեք առաջ չի եղել մեր գործի պատմության մեջ: Որոշ ուղղություններով գուցե մենք ավելի քիչ ասելու բան ունենանք հոռմեական իշխանության և պապականության վերաբերյալ, բայց մենք պետք է ուշադրությունը հրավիրենք այն բանի վրա, ինչ մարգարեները և առաքյալները գրել են Աստծո Սուրբ Հոգու ներշնչմամբ: Սուրբ Հոգին այնպես է տնօրինել ամեն ինչ, թե՛

մարգարեության տրման մեջ, թե՛ նկարագրված իրադարձություններում, որպեսզի սովորեցնի, որ մարդկային գործիքը պետք է հեռու մնա տեսադաշտից, ծածկված լինի Քրիստոսում, իսկ երկնքի Տեր Աստվածը և Նրա օրենքը պետք է բարձրացվեն: Կարդացեք Դանիելի գիրքը: Մեկ առ մեկ վեր հանեք այնտեղ ներկայացված թագավորությունների պատմությունը: Տեսեք պետական գործիչներին, խորհուրդներին, հզոր բանակներին, և տեսեք, թե ինչպես Աստված գործեց՝ խոնարհեցնելու մարդկանց հպարտությունը և մարդկային փառքը փռելու մեջ դնելու համար....»

«Այն լույսը, որ Դանիելը ստացավ Աստծուց, տրվեց հատկապես այս վերջին օրերի համար: Տեսիլքները, որ նա տեսավ Ուլայի և Հիդդեկեյի ափերին՝ Մենաարի մեծ գետերի մոտ, այժմ կատարման ընթացքի մեջ են, և բոլոր կանխագուշակված դեպքերը շուտով պիտի իրականանան:»

«Դիտարկեցե՛ք հրեական ազգի վիճակը, երբ տրվեցին Դանիելի մարգարեությունները:»

«Ավելի շատ ժամանակ հատկացնենք Աստվածաշնչի ուսումնասիրությանը: Մենք Խոսքը չենք հասկանում այնպես, ինչպես պետք է հասկանանք: Հայտնության գիրքը բացվում է մեզ ուղղված մի պատվիրանով՝ հասկանալու այն խրատը, որ պարունակում է: «Երանելի է նա, որ կարդում է, և նրանք, որ լսում են այս մարգարեության խոսքերը,— հայտարարում է Աստված,— և պահում են այն, ինչ այնտեղ գրված է, որովհետև ժամանակը մոտ է»: Երբ մենք, որպես ժողովուրդ, հասկանանք, թե այս գիրքն ինչ է նշանակում մեզ համար, մեր մեջ մեծ վերածնունդ կերևա: Մենք լիովին չենք հասկանում այն դասերը, որ այն սովորեցնում է, հակառակ մեզ տրված պատվիրանին՝ քննել և ուսումնասիրել այն:»

«Անցյալում ուսուցիչները հայտարարել են, թե Դանիելը և Հայտնությունը կնքված գրքեր են, և ժողովուրդը երես է թեթել դրանցից: Այն վարագույրը, որի թվացյալ խորհուրդը շատերին հետ էր պահում այն բարձրացնելուց, Աստծո իսկ ձեռքը հեռացրել է Իր խոսքի այս բաժիններից: «Հայտնություն» անունն իսկ հակասում է այն պնդմանը, թե սա կնքված գիրք է: «Հայտնություն» նշանակում է, որ բացահայտվում է մի բան, որն ունի կարևորություն: Այս գրքի ճշմարտությունները ուղղված են նրանց, ովքեր ապրում են այս վերջին օրերում: Մենք կանգնած ենք՝ վարագույրը հեռացված, սրբազան բաների սուրբ վայրում: Մենք չպետք է դրսում կանգնենք: Մենք պետք է մտնենք՝ ոչ անփույթ, անհարգալից մտքերով, ոչ էլ պոռթկուն քայլերով, այլ ակնածանքով և աստվածավախությամբ: Մենք մոտենում ենք այն ժամանակին, երբ Հայտնություն գրքի մարգարեությունները պետք է կատարվեն....»

«Մենք ունենք Աստծո պատվիրանները և Հիսուս Քրիստոսի վկայությունը, որ մարգարեության ոգին է: Անգնահատելի գանձեր են գտնվելու Աստծո խոսքում: Նրանք, ովքեր քննում են այս խոսքը, պետք է միտքը պարզ պահեն: Նրանք երբեք չպետք է տրվեն ուտելու կամ խմելու մեջ ապականված ախորժակին:»

«Եթե նրանք այսպես վարվեն, ուղեղը կշփոթվի. նրանք անկարող կլինեն տանել այն լարումը, որ պահանջվում է խորը փորփրելու համար՝ բացահայտելու այն բաների իմաստը, որոնք առնչվում են այս երկրի պատմության վերջին տեսարաններին:»

«Երբ Դանիելի և Հայտնության գրքերը ավելի լավ հասկացվեն, հավատացյալները կունենան բոլորովին այլ կրոնական փորձառություն: Նրանց կտրվեն այնպիսի տեսիլքներ երկնքի բաց դռների մասին, որ սիրտն ու միտքը կտպավորվեն այն բնավորությամբ, որ բոլորը պետք է զարգացնեն, որպեսզի գիտակցեն այն երանությունը, որ պետք է լինի սրտով մաքուրների վարձատրությունը:

«Տերը կօրհնի բոլոր նրանց, ովքեր խոնարհությամբ ու հեզությամբ կձգտեն ըմբռնելու այն, ինչ հայտնված է Հայտնության մեջ: Այս գիրքն իր մեջ պարունակում է այնքան շատ բան, որ լի է անմահությամբ և փառքով, որ բոլոր նրանք, ովքեր այն կարդում և ջանադրաբար քննում են, ստանում են այն օրհնությունը, որ տրված է նրանց, «որոնք լսում են այս մարգարեության խոսքերը և պահում են այնտեղ գրված բաները»:»

«Հայտնության» ուսումնասիրությունից մի բան անշուշտ կհասկացվի, այն է՝ որ Աստծո և Նրա ժողովրդի միջև եղած կապը սերտ և որոշակի է:

«Զարմանահրաշ կապ է երևում երկնքի տիեզերքի և այս աշխարհի միջև: Դանիելին հայտնված բաները հետագայում լրացվեցին Պատմոս կղզում Հովհաննեսին տրված հայտնությամբ: Այս երկու գրքերը պետք է ուշադրությամբ ուսումնասիրվեն: Երկու անգամ Դանիելը հարցրեց. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի մինչև ժամանակի վերջը»:

«Ես լսեցի, բայց չհասկացա. այն ժամանակ ասացի. «Ո՛վ իմ Տեր, ի՞նչ պիտի լինի այս բաների վախճանը»: Եվ Նա ասաց. «Գնա՛ք ճանապարհով, Դանիել, որովհետև այս խոսքերը փակված ու կնքված են մինչև վախճանի ժամանակը: Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտականան և պիտի փորձվեն, իսկ ամբարիշտները պիտի ամբարշտորեն վարվեն, և ամբարիշտներից ոչ մեկը պիտի չհասկանա, բայց իմաստունները պիտի հասկանան: Եվ այն ժամանակից, երբ դադարեցվի մշտնջենական զոհը և կանգնեցվի ավերակ գործող պղծությունը, պիտի լինի հազար երկու հարյուր ինսուս օր: Երանելի է նա, ով համբերում է և հասնում է հազար երեք հարյուր երեսունհինգ օրերին: Բայց դու գնա՛ քո ճանապարհով մինչև վերջը, որովհետև դու պիտի հանգչես և օրերի վախճանին պիտի կանգնես քո բաժնի մեջ»:»

«Հուդայի ցեղից եղող Առյուծն էր, որ բացեց գիրքը և Հովհաննեսին տվեց այն բանի հայտնությունը, թե ինչ պետք է լինի այս վերջին օրերում:»

«Դանիելը կանգնեց իր բաժնի մեջ՝ տալու իր վկայությունը, որ կնքված էր մինչև վախճանի ժամանակը, երբ առաջին հրեշտակի պատգամը պետք է հռչակվեր մեր աշխարհին: Այս հարցերը անսահման կարևորություն ունեն այս վերջին օրերին, սակայն մինչ «շատերը պիտի մաքրվեն, և պիտի սպիտականան, և պիտի փորձվեն», «ամբարիշտները պիտի ամբարշտանան, և ամբարիշտներից ոչ մեկը պիտի հասկանա»: Որքա՛ն ճշմարիտ է սա: Մեղքը Աստծո օրենքի խախտումն է, և նրանք, ովքեր չեն ընդունի լույսը Աստծո օրենքի վերաբերյալ, չեն հասկանա առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամների հռչակումը: Դանիելի գիրքը

բացվում է Հովհաննեսին տրված հայտնության մեջ և մեզ առաջ է տանում դեպի այս երկրի պատմության վերջին տեսարանները:»

«Մեր եղբայրները մի թե կհիշեն, որ մենք ապրում ենք վերջին օրերի վտանգների մեջ: Կարդացե՛ք Հայտնությունը Դանիելի հետ կապի մեջ: Սովորեցրե՛ք այս բաները»: Testimonies to Ministers, 112–115.